

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Ing. Dr. J. M., LL.M.**, zast. JUDr. Davidem Řezníčkem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Krajinská 281/44, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUJCK 5336/2015/OZZL/7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **L. Z.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2018, č. j. 50 A 10/2018 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Trhové Sviny, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), ze dne 25. 7. 2014, č. j. OŽP 8192/09/R/Žoh, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutím vodoprávního úřadu byla podle § 115 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) ve spojení s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost o dodatečné povolení části vodního díla „Odpadní potrubí v délce cca 160 m od čistírny odpadních vod BIOCLENER BC4 z rekonstruovaného objektu x č. p. x“ podle předložené nově vypracované projektové dokumentace stavby vodního díla „Domovní ČOV x č. p. x, k. ú. x. – část x“, situovaného na pozemcích parc. č. x a x v k. ú. x, hydrogeologický rajón x, č. h. x.

[3] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby potrubí v cizím pozemku.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku obsáhle shrnul skutečnosti zjištěné z předloženého spisového materiálu i důvody, pro které NSS rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2018 – 56, zrušil jeho předchozí rozhodnutí ve věci. Konstatoval, že předmětem řízení je rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o dodatečné povolení stavby vodního díla. Vodoprávní úřady ve věci v návaznosti na § 115 vodního zákona postupovaly podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), podle kterých je na stavebníku, aby prokázal splnění zákonem stanovených požadavků a podkladů pro dodatečné povolení stavby. Jedním z nich je i doklad prokazující vlastnické právo stavebníka nebo právo založené smlouvou provést stavbu. Právo provést stavbu na pozemku p. č. x v k. ú. x (dále jen „pozemek p. č. x“) odvozovala stěžovatelka od Dohody ze dne 29. 9. 2004 (dále jen „Dohoda“), uzavřené mezi ní a Z. P. na straně jedné, a osobou zúčastněnou na řízení L. Z. a K. na straně druhé, o zaústění potrubí. Tato dohoda však byla rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích (dále je „okresní soud“) ze dne 8. 10. 2013, č. j. 10 C 287/2011 – 148 (dále jen „rozsudek okresního soudu“), shledána neurčitou neboť z ní není zřejmé, v jakém rozsahu a místě je stavebník oprávněn stavbu zřídit.

[5] Stěžovatelka tak nedoložila, že má oprávnění vést potrubí (stavbu) právě pozemkem p. č. x, podmínky pro dodatečné povolení stavby proto nebyly splněny. Zásadní je, že stavba potrubí byla realizována v rozporu se stavebním povolením a stavebníci neměli žádné oprávnění, aby při realizaci postupovali odlišně i přestože předpokládali, že vlastník pozemku p. č. x změnu vedení trasy povolí. Stavebním povolením bylo povoleno vedení potrubí o délce 16 m, fakticky bylo zřízeno potrubí o délce přes 160 m, aniž by stavebníci disponovali právním titulem k provedení stavby na cizím pozemku. Shora uvedený rozsudek okresního soudu je pro správní orgány závazný a vodoprávní úřad musí vycházet z toho, že stěžovatelce nesvědčilo právo vést potrubí z čistírny pozemkem ve spoluvlastnictví osoby zúčastněné na řízení. O této předběžné otázce již není správní orgán oprávněn učinit si vlastní úsudek. Na tom, že stěžovatelka nepředložila zákonem požadovaný doklad o existenci práva vést stavbu cizím pozemkem, nemůže nic změnit ani současný stav pozemku nebo přístup druhého ze spoluvlastníků. Z uvedených důvodů krajský soud shledal napadené rozhodnutí správné a žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření

pokračování

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Namítá, že se krajský soud nezabýval věcí komplexně, neboť se soustředil pouze na obsah rozsudku okresního soudu. Nerespektoval závazný právní názor NSS ve věci, nezabýval se dalšími souvislostmi, které celou záležitost provázejí ani ostatními skutečnostmi, které stěžovatelka namítala.

[8] Správní orgány se nevypořádaly s faktem, že v původním řízení byla stavba pravomocně povolena a až poté, v době její kolaudace, ji správní orgán prohlásil za nepovolenou. Podstata věci tedy spočívá v tom, že stěžovatelka stavbu provedla v souladu s povolením a dohodou s vlastníky sousedního pozemku, ale až poté bylo konstatováno, že stavba povolena nebyla. Nemohla předpokládat, že úřady pouze na základě odvolání souhlasu osoby zúčastněné na řízení nařídí odstranění stavby.

[9] Správní orgán odkázal stěžovatelku a další účastníky na civilní soud až poté, co mezi nimi nebylo možné smírné řešení. Tedy v případě, že by nedošlo ke zhoršení vztahů mezi stěžovatelkou a dalšími účastníky vodoprávního řízení, anebo by se ve správním řízení tyto subjekty dohodly, správnímu orgánu by Dohoda jako právní titul k vybudování stavby na sousedním pozemku postačovala.

[10] Z hlediska zachování právní jistoty by účastník řízení měl mít jistotu v tom, že pokud správní orgán jednou podklad vyhodnotí za dostatečný pro vydání kladného rozhodnutí, měl by na základě stejného podkladu mezi týmiž účastníky rozhodnout stejně, tj. vydat rozhodnutí ve prospěch stěžovatelky. I v případě, že osoba zúčastněná na řízení svůj souhlas odvolala, měl správní orgán postupovat v souladu se zásadou ochrany práv stěžovatelky nabytých v dobré víře.

[11] Je přesvědčena, že v Dohodě je trasa potrubí určena s dostatečnou přesností, navíc pouze reflektovala ústní domluvu stran, na základě které stěžovatelka vyhověla požadavkům osoby zúčastněné na řízení.

[12] Na právní jednání se v souladu s judikaturou Ústavního soudu má hledět spíše jako na platné, než neplatné. Platnost má být posuzována podle předpisů platných v době, kdy k právnímu jednání došlo, námitka neplatnosti dohody vznesená osobou zúčastněnou na řízení je účelová. Pokud byly ze strany stěžovatelky splněny všechny požadavky osoby zúčastněné na řízení, není namístě posuzovat její negativní postoj vůči stěžovateli v době provedení stavby jako ochranu jejích práv. Posouzení Dohody jako neplatné se navíc neobjevuje ve výroku rozsudku okresního soudu, ale pouze v odůvodnění, tedy v části, která není závazná.

[13] Stavba byla provedena v dobré víře a nařízení jejího odstranění by bylo zásahem do stěžovatelčiných práv. Odstranění stavby ČOV v projednávané věci by jí způsobilo nepřiměřeně vysokou škodu a prakticky jí znemožnilo užívání objektu, k němuž ČOV náleží.

[14] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí jako opožděné. Stěžovatelka sice ve lhůtě podala kasační stížnost, avšak blanketní, doplnění o důvody obdržel NSS až po lhůtě. V případech blanketních podání jde o případy zneužití práva, postup proti principům advokacie a nežádoucí úmyslné jednání porušující princip „rovnosti zbraní“.

[16] Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona si vodoprávní úřad nemohl učinit úsudek o vlastnické občanskoprávní námitce, v dalším odkazuje na své vyjádření v řízení před krajským soudem. Je přesvědčen, že v řízení postupoval v souladu s právními předpisy a navrhuje odmítnutí, resp. zamítnutí kasační stížnosti.

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření rekapitulovala průběh řízení, upozornila, že stavba nebyla povolena, stěžovatelka nejednala v dobré víře a popřela existenci ústní dohody. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je napadeno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti opakované kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. NSS se tak nesmí zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[20] V pořadí první zrušující rozsudek krajského soudu (č. j. 10 A 57/2015 - 96) byl ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem NSS č. j. 8 As 127/2016-56, ve výroku II. až IV. zrušen, protože krajský soud překročil žalobou vymezený rámec. Vzhledem k tomu, že žalobou bylo napadeno pouze rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto rozhodnutí), nikoli rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, nemohl krajský soud rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zrušit z důvodů mající svůj původ v přezkumu podmínek pro rozhodnutí o odstranění stavby. Jinými otázkami se NSS v předcházejícím řízení nezabýval, a kasační stížnost je proto v celém rozsahu přípustná. Soud neshledal, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku (srov. odst. [4] tohoto rozsudku).

[21] K žalovaným namítané opožděnosti kasační stížnosti NSS uvádí, že podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, zmeškání této lhůty nelze prominout. V nyní souzené věci NSS ze spisu krajského soudu

pokračování

ověřil, že rozsudek byl stěžovatelce doručen ve středu 4. 4. 2018. Kasační stížnost byla podána dne 16. 4. 2018, tedy v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě. S žalovaným lze souhlasit, že vykazovala vady bránící jejímu projednání, neboť neobsahovala důvody, pro které stěžovatelka rozsudek krajského soudu napadá, a nebylo uvedeno, čeho se návrhem domáhá. NSS ji proto vyzval usnesením ze dne 19. 4. 2018, č. j. 4 As 128/2018 – 9, aby ve lhůtě jednoho měsíce doplnila své podání o tyto náležitosti.

[22] Uvedené usnesení soud vydal na základě § 106 odst. 3 s. ř. s., který stanoví povinnost soudu vyzvat stěžovatele k doplnění podání v měsíční lhůtě. Právní úprava tedy přesně stanoví postup soudu v případě, kdy je podání kasační stížnosti neúplné. Ačkoliv je pravdou, že časový prostor pro formulaci kasačních bodů a jejich precizaci je v takových případech podstatně delší než dva týdny, jedná se o postup, který zákon stanoví a předvídá a NSS je povinen jej aplikovat. Na rozdíl od situace, kdy stěžovatel podá perfektní kasační stížnost, zakotvuje zákon v takových případech koncentraci řízení (blíže viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 990) a soud nepřihlédne k námitkám uplatněným po této lhůtě.

[23] Protože NSS neshledal, že by kasační stížnost byla podána opožděně, mohl přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Současně ověřil, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Podle § 115 odst. 1 vodního zákona postupují vodoprávní úřady, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl, podle příslušných ustanovení stavebního zákona.

[25] Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona *[u] stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115.*

[26] Účelem řízení a podmínkami, za kterých může stavební (vodoprávní) úřad vydat rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, se NSS opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 – 75, č. 1202/2007 Sb. NSS, zdůraznil, že: „*Dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení*“.

[27] Spornou v nyní souzené věci je otázka, zda stěžovatelka v řízení o dodatečném povolení stavby předložila všechny zákonem požadované podklady, resp. zda doložila, že je oprávněna provést stavbu potrubí v cizím pozemku p. č. x.

[28] Její argumentace je založena na tvrzení, že kdyby nedošlo ke zhoršení sousedských vztahů a vyvolání civilního soudního řízení o platnosti Dohody, považoval by vodoprávní

úřad tuto Dohodu za dostatečný doklad pro dodatečné povolení stavby na pozemku p. č. x. Vodoprávní úřad měl zhodnotit platnost Dohody sám, nebyl vázán rozsudkem okresního soudu.

[29] Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení *uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě*. Účastník řízení může ve stavebním řízení zásadně uplatnit pouze ty námitky, které se vztahují k právům, od nichž své účastenství odvozuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 – 71, nebo ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013 – 50).

[30] Ve stavebním řízení, a tedy i v řízení o dodatečném povolení stavby, může účastník řízení vznést i námitky občanskoprávní povahy. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona *[o] námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv*. Vymezením okruhu námitek, o kterých je úřad oprávněn si učinit úsudek sám, rozhodoval i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (viz např. usnesení ze dne 27. 7. 2011, č. j. Konf 10/2011 – 7). Typicky se jedná o námitky směřující proti předpokládané hlučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. (tj. námitky budoucích imisí). Naopak, stavební (vodoprávní) úřad je v případě nedosažení dohody povinen odkázat účastníky na občanskoprávní soudní řízení ohledně námitek zpochybňujících vlastnické právo, jeho rozsah, platnost nájemní smlouvy, námitek vydržení či existence věcného břemene, atd.

[31] Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, je stavebník povinen k žádosti o stavební povolení přiložit doklad prokazující právo provést stavbu. Primárním cílem této právní úpravy je ochrana vlastníka nemovitosti, na níž má být stavba zřízena. V nyní souzené věci zpochybnila osoba zúčastněná na řízení, která byla účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby z titulu vlastníka pozemku, na němž má být stavba prováděna [§ 109 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], právě platnost takové dohody. Námitka vznesená tímto směrem bezpochyby spadá s ohledem na shora uvedené do okruhu námitek, které nebyl vodoprávní úřad oprávněn posoudit sám a správně odkázal účastníky na civilní soudní řízení.

[32] Podle doktríny je předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu taková otázka, na které závisí rozhodnutí ve věci. Současně však jde o otázku, kterou zpravidla nepřisluší z důvodu věcné působnosti rozhodnout správnímu orgánu, který řízení vede (viz. Vedral, J. 2012. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: BOVA POLYGON, str. 548 a. n.). O předběžných otázkách se vydává rozhodnutí, a to buď samostatně, nebo v jiném řízení vedeném jiným orgánem veřejné moci. Takové rozhodnutí, které je vydáno na základě iniciativy správního orgánu ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) či b) správního řádu,

pokračování

je pak rozhodnutím, které má pro dané řízení účinky plynoucí z odst. 3 uvedeného ustanovení.

[33] Okresní soud rozhodl, že Dohoda je pro neurčitost neplatná, stěžovatelka se proti tomuto závěru nebránila. K námitce týkající se vázanosti správních orgánů závěry okresního soudu ohledně platnosti Dohody poukazuje NSS ve shodě s krajským soudem na to, že okresní soud rozhodl o předběžné otázce a stavební úřad byl jeho rozhodnutím vázán (§ 57 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 192 stavebního zákona). Právní úprava mu v takové situaci nedávala jakoukoliv možnost učinit si o platnosti Dohody úsudek samostatně, ale byl povinen promítnout závěry uvedeného soudního rozhodnutí i do své rozhodovací činnosti. Zákonitě tak nemohl dospět k jinému závěru, než že stěžovatelkou předkládaná Dohoda, z níž dovozuje své právo provést stavbu na pozemku ve spoluvlastnictví osoby zúčastněné na řízení, není dostatečným dokladem prokazujícím právo provést stavbu na pozemku p. č. x.

[34] Námitce, že soud ve výrokové části rozsudku výslovně neuvedl, že Dohodu považuje za neplatnou, rovněž nelze přisvědčit. V občanském soudním řízení je soud vázán žalobním petitem, tedy rozhoduje o návrhu tak, jak byl vymezen v žalobě. Žalobkyní byla právě stěžovatelka, domáhala se vyslovení platnosti Dohody soudem. Ten jí však nepřisvědčil a žalobu zamítl. Byla-li by žalobkyní naopak osoba zúčastněná na řízení, jež by platnost Dohody rozporovala, byl by výrok soudního rozhodnutí opačný, tj. byla by vyslovena neplatnost Dohody. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že rozsudkem okresního soudu bylo pravomocně konstatováno, že Dohoda je pro neurčitost neplatná a že tudíž ani nemůže pro účely řízení o dodatečném povolení stavby osvědčovat právo stěžovatelky provést stavbu na sousedním pozemku.

[35] K argumentaci, že v případě, že by mezi účastníky řízení došlo ke smírnému řešení sporné námítky, pak by byla Dohoda dostatečným titulem pro vybudování stavby na cizím pozemku, NSS uvádí, že jde o zavádějící tvrzení, které je navíc ničím nepodloženou spekulací. Pokud by totiž stěžovatelka disponovala jednoznačným souhlasem vlastníka sousedního pozemku (ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona), neměl by vodoprávní úřad žádný důvod pochybovat o tom, že vlastníci pozemku p. č. x souhlasí s tím, jak je potrubí vybudováno.

[36] Mimo výše uvedené nelze právo provést dodatečně povolovanou stavbu odvozovat od toho, že osoba zúčastněná na řízení souhlasila s vybudováním původně povolené stavby (potrubí o délce 16m). Odvozovat z této skutečnosti její souhlas s vybudováním stavby jiné (potrubí o délce více než 160 m), navíc v situaci, kdy jednoznačně vyjádřila svůj nesouhlas, není možné.

[37] Ke zcela obecně uplatněné námitce, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, NSS uvádí, že toto pochybení neshledal. Krajský soud vystihl podstatu problému souzené věci a vyjádřil se ke všem okruhům námitek, které stěžovatelka v žalobě uplatnila.

[38] Nelze jistě vyloučit, že stěžovatelka mohla být do doby, než osoba zúčastněná na řízení vyjádřila svůj nesouhlas, subjektivně přesvědčena, že osoba zúčastněná na řízení

souhlasí s vybudováním stavby na jejím pozemku. V žádném případě ale nemohla být v dobré víře, že jde o stavbu povolenou, neboť žádné povolení k vybudování stavby vydáno nebylo.

[39] NSS tím nepopírá, že se stěžovatelka ocitla ve složité situaci vycházející primárně z nedořešených sousedských vztahů. Za nesouhlasu osoby zúčastněné na řízení s vybudováním stavby však nelze připustit, aby bez splnění zákonem stanovených podmínek byla stavba na jejím pozemku dodatečně povolena a do jejího vlastnického práva tím bylo protizákonně zasaženo.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[41] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[42] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na úhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud žádnou takovou povinnost neuložil, rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu